

Georgeta Muscă-Oană

Mai vino, poete!

Când teiul simte-n trupu-i durerea cum se-ascute,
Iar dor de tine arde prin sevele tăcute,
Mai vino, Eminescu, și slova ta cea rară
Să-i fie catapasmă pe rana seculară!

Mai vino, drag poete, prin freamătul din plopii
Ce-au îmblânzit în verde și rimele, și tropii,
Și spune-le că-n Ceruri, cu șoaptele de îngeri,
Tu scrii iubiri virgine pe nenumite plângeri.

Fecior al clipei sfinte, cu chip de neuitare,
Rescrie „Glossa” vremii pe valuri de iertare
Și cântă, de se poate, prin frăgezimi de nuferi,
Să afle lacul, codrul, c-ai încetat să suferi!

Trimite-ne înscrisuri cu selenare leacuri,
Iar nimbul nemuririi să te-nsoțească-n veacuri!

Însetați de soare

Pe planeta poeziei, soarele n-avine,
Scriu poezii pe lumina adunată din genune.
Șerpuind pe bolta ninsă, gânduri înfloresc în stoluri,
Lăcrimând cu veri ucise peste-nfrigate doruri.

Pe o urmă de idee, zorii nasc din răni virgine,
Vise mor ținând de mână vagi speranțe în ruine
Și-n tăcerile ce strigă peste foi care se-nclină,
Din cuvintele fecunde beau poezii doar lumină.

Pe câmpia inocenței, înfrățite-n glas de pâine,
Ca un tot ce nu se frânge, ieri și astăzi fi-vor mâine.
Și de-aproape, de departe, de aici sau de niciunde,
Fiii însetați de soare scriu cu inimi de secunde.

Se împiedică distanțe între cer și rădăcină,
Peste criptice instanțe trec poezi, trezind lumină.

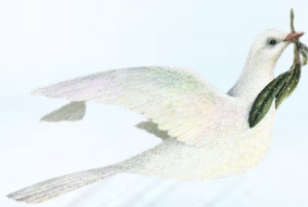
Căldura din cuvânt

Chiar dacă-i iarnă tristă și geroasă,
Poetul scrie cald și cu iubire,
Înmoaie-n dor și liniște cuvântul
Și-i dăltuiește drum spre nemurire.

Copil al primăverilor stelare,
Topește-n ritmuri clipe trecătoare;
Când peste lume picură cu vise,
Trăirea-și seamănă pe albe-ogoare.

Cu gândul sprijinit de miezul nopții,
Privirea pironită-ntr-o genune,
El plămădește tainice silabe
Și lasă rodu-n tocuri să se-adune.

Tresar poeme-n senzuri pârguite
Și-n duhul iernii înfloresc iar crinii,
Din noaptea plângerii uitată-n cruguri,
Poetul smulge sunetul luminii.

Înmoaie penița-n lumină!

Citește în cărțile scrise
Cu tocuri cioplite în soare
Și-n lacrimi de zile ucise
Mai spune-mi, poete, de doare

Tristețea născută-n cuvinte
Țesute din litere-amare,
Când umbra iubirii te minte
Și-n noaptea tăcerii dispare.

Mai spune-mi, când ploii or să plângă
Pe rosturi distruse-n neștire,
De inima poate să strângă
Întregul ursit în iubire;

Când rana o-ncepe să țipe,
Ea poate durerea s-amâne?
Să stingă tot dorul din clipe
În brațele nopții bătrâne?

Iar zorii de-or naște din vină,
Pe-o rază de-aduceri aminte,
Înmoaie penița-n lumină
Și las-o să ardă-n cuvinte!

Gând spre Eminescu

Crângul poeziei cheamă
Vraja versului iubit,
A rămas infirm din clipa
Când spre astre te-ai grăbit.

Teiu-mbătrânit și singur
Pleacă ramul spre pământ,
Plopii zdrențuiți de ploaie
Scutură tristețea-n vânt.

Codru-nveșmântat în vreme,
Străbătut de amintiri,
Își dorește să audă
Pasul îndrăgitei firi.

Flori albastre mai tresaltă
Lângă murmur de izvor,
Își doresc din nou poemul
Scris cu pana unui dor.

Lacul străjuit de lună,
Nuferii cu chipuri reci,
Ierburi lăcrimânde-n maluri
Te așteaptă să mai treci.

